

Ք ա ո ե ա կ ն ե ր

Ես հարբած եմ, բայց եմ կամիր գինուց չե',
Գինուս բուժակն համակ աեւ ե, ամուց չե'.
Դու եկել ես, որ իմ գինե'ն քափես ցած,—
Ես հարբած եմ, բայց եմ սեռած օրուց չե'.

ԱՂԱՂԱՂ-ԷԴԻԻԻՆ-ՄԱՌՈՒԼԷՎԻ

Վարդերից որ մ հանում էի վարդաշուր,
Կրակի մեջ մի վարդ սեւայ դալկաբոյր.
Ասացի. Մեղդ ի՞նչ եր. որ քեզ երում են. —
Ասաց. Այգում պահ մի փքքելս հաղցաբոյր:

Միջքս ս'ուռլոց ճանապարհն ե հանչում,
Դարդիցդ ի վաս նրան ոչինչ չի օճելում,
Մոտի դառք դառաւ սիրուցդ անապոս,
Որեկ յիւս ե'լ ոչ մի իյծ չի անում:

Ջեփիւռիցը հենց որ փրօքդ քոյրդ առաւ.
Ինձ քոյկեյ ա եո օսն ճամբէն ձեռն առաւ,
Այծր իսպառ ինձ արեղ է մրաօնան. —
Բոյրիդ հեք կարծես բընոյթդ էլ առաւ:

Աւսարհազարդ արեւ ես դու ամենին.
Գիշեր ցեղեկ իյծ ու ճեղքանք ամենին.
Թե այլոց հեք ինձանից լուս ես, վա՛յ ինձ,
Ժակ քե ինչպէս փնձ հեք ձեռն, վա՛յ ամենին:

Ե՛ւ հարբում եմ ե՛ւ երկիւղած ձեւանում,
Ե՛ւ կեանք սիրում ե՛ւ համդեռնայ դաւանում.
Կեանք եւ կրօն — ե՛րբ եմ հաւատել իրար հեք,
— Աւսոյ ո՛չ կրօն, ժ՛շ կեանքից եմ համ առնում:

Ես իմ ձեռով դրի կրակը իմ կալ,

Ջուր չե՞ այլ եւս թեմաո՛ւնս դեմ օրեմալ.

Ի՞նչ թեմաի. ես ինք եմ իմ թեմաիմն. —

Պե՛տք ե վայն ինձ, իրդանցիս աւ ձեռիս օսալ:

ԱՐՈՒ ՍԱՒԻՏ ՄԻՀՆԵ

Ջենց որ մարմնից մեյնին հոգիք իմ եւ եո,

Մի գոգ ալիւս մահարձանն ե իմ եւ եո.

Ապս այլոց շիրմին երբ պե՛տք գոյ աղիւս,

Մի նընցի մեջ կ'ածեն հոյն իմ եւ եո:

Մի Էկլիս ասաց մի պոռնիկի — Ա՛յ հարբած,

Սրենք մեկ մի նուր ցանց ե քեզ պատած:

— Ասաց. Ա՛յ Էկլիս, ինչ որ ատում ես, ա՛յն եմ.

Իսկ դու ե՛ս այն, ինչ որ դու քեզ ես կարծած:

Մենք հսպիս ենք, Ասուած հսպիս խալսացնում,

Իսկապես որ, իբր օրինակ չեմ ասում.

Խաղում ենք նախ բեմի վրայ գոյութեան,

Ապա մեկ մեկ ոչնչի արկը փախում:

Գինի խրմուղ եմ, քոյ ոչ ո՛չ չզարմանայ,

Թե խելք ունի, խնդրի հոգին հաւսանայ.

Գինի խրմուղս Ասուած գիշեր ընկզբից,

Թե չըլտումեմ, Ասուած՝ ջրգեհ կը դառնայ:

Միջքս գիշի, — խղճա՛ Ասուած, դու նրան.

Հոգիս օրում, — խղճա՛, Ա՛սուած, դու նրան.

Ներիւր ու՛րիս, որ գընում ե գինեմուն, —

Ձեռքս բաժկին, — խղճա՛, Ա՛սուած, դու նրան:

ԽԱՅՆԱՄ.

Թարգմ. Գրիգոր.

Մ. Վ. ՄԱՐԿՈՒՏԵԱՆՆ

